

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 01.06.2016, sp. zn. 30 Cdo 2780/2015, ECLI:CZ:NS:2016:30.CDO.2780.2015.1

Číslo: 112/2017

Právní věta: Při posouzení přiměřenosti délky řízení se nepřihlíží k délce řízení o povolení obnovy.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 01.06.2016

Spisová značka: 30 Cdo 2780/2015

Číslo rozhodnutí: 112

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Obnova řízení, Odpovědnost státu za škodu, Zadostiučinění (satisfakce)

Předpisy: § 13 předpisu č. 82/1998Sb.

§ 31a předpisu č. 82/1998Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2014, sp. zn. 19 Co 1/2014.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Soud prvního stupně rozsudkem ze dne 11. 9. 2013, č. j. 22 C 148/2012-65, zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zaplacení 700 000 Kč s příslušenstvím jako zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nepřiměřenou délkou řízení vedeného u Okresního soudu v Bruntále pod sp. zn. 19 C 118/2006 (dále jen „posuzované řízení“). Odvolací soud v záhlaví uvedeném rozsudkem rozsudek soudu prvního stupně potvrdil.

2. Soud prvního stupně vyšel z následujících skutkových zjištění. Posuzované řízení bylo zahájeno žalobou podanou žalobkyní dne 11. 12. 2006. Následně soud prvního stupně podrobně popsal průběh posuzovaného řízení. Mimo jiné uvedl, že Okresní soud v Bruntále rozsudkem ze dne 30. 5. 2007, č. j. 19 C 118/2006-101, žalobu zamítl, když právo na ušlý zisk za období od 1. 1. 2004 do 30. 11. 2004 shledal promlčeným a ani zbytek žalobou požadovaného nároku neshledal důvodným. Dne 29. 1. 2008 nabyl právní moci rozsudek odvolacího soudu, jímž byl potvrzen zamítavý rozsudek soudu prvního stupně, a to z důvodu, že v řízení nebylo prokázáno, že by v období od 1. 1. 2004 do 31. 12. 2006 měla žalobkyně jakékoliv právo k nebytovým prostorám v rozsudku specifikované nemovitosti, a proto nemohlo žalobkyni vzniknout ani právo na náhradu škody spočívající v ušlém zisku za

uvedené období tím, že by jí žalovaní bránili ve výkonu podnikatelské činnosti v dané nemovitosti. Dne 3. 2. 2010 nabylo právní moci usnesení Okresního soudu v Bruntále ze dne 2. 9. 2008, č. j. 19 C 26/2008-45, jímž byla povolena obnova posuzovaného řízení, a to z důvodu, že v jiném řízení byla vyřešena otázka vlastnického práva k dané nemovitosti, přičemž z dovozeného závěru ohledně vlastnického práva plyne, že žalobkyni v předmětné době svědčilo právo nájmu k dané nemovitosti. Rozsudkem ze dne 19. 1. 2011 okresní soud žalobu zamítl, když setrval na závěru o promlčení práva žalobkyně na ušlý zisk za období od 1. 1. 2004 do 30. 11. 2004, a dále konstatoval, že ohledně zbytku nároku žalobkyně neunesla důkazní břemeno k prokázání jeho výše. Odvolací soud svým rozsudkem ze dne 20. 3. 2012 rozsudek soudu prvního stupně potvrdil, přičemž dospěl k závěru, že celý žalobou uplatněný nárok je promlčen, neboť právo na náhradu škody se promlčuje jako celek. Rozsudek nabylo právní moci dne 11. 5. 2012. Dne 14. 5. 2012 podala žalobkyně dovolání. Ke dni rozhodování soudu prvního stupně posuzované řízení neskončilo.

3. Po právní stránce soud prvního stupně uvedl, že řízení ke dni jeho rozhodování trvalo 4 roky a 8 měsíců. Jako délku řízení je nutno počítat dobu od zahájení řízení dne 11. 12. 2006 do právní moci prvního rozsudku odvolacího soudu dne 29. 1. 2008 a poté dobu od 3. 2. 2010, kdy nabylo právní moci usnesení o povolení obnovy řízení. Řízení o povolení obnovy řízení soud prvního stupně do celkové délky řízení nezapočetl, přičemž poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 3. 2011, sp. zn. [30 Cdo 2742/2009](#), a rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ve věci Vebiu proti České republice ze dne 26. 8. 2003 či rozsudek téhož soudu ve věci Kulnev proti Rusku ze dne 18. 3. 2010, přičemž příslušnou pasáž posledně uvedeného rozsudku soud prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí v anglické mutaci citoval. Takto ohraničené řízení soud prvního stupně zhodnotil jako obtížnější, zejména z důvodu rozsáhlého dokazování, včetně znaleckého posudku, a souvisejících sporů. Řízení bylo rozhodováno ve třech stupních soudní soustavy, přičemž na úrovni okresního a krajského soudu dvakrát. Po stránce hmotněprávní byla věc středně obtížná. Nejedná se o řízení s obecně zvýšeným významem pro účastníka, ale soud zohlednil vysokou předmětnou částku, která byla pro žalobkyni významná. Řízení u okresního i krajského soudu bylo plynulé a bez průtahů. Žalobkyně se na délce řízení podílela opakovanými žádostmi o prodloužení lhůty, okresní soud ji musel opakovaně vyzývat k předložení dokumentů. Tímto žalobkyně způsobila v roce 2010 průtah v délce 4 měsíců. Žalobkyně opakovaně zahlcovala spis obsáhlými podáními, která s předmětnou věcí souvisela jen nepřímou a v nichž se dopouštěla urážek justice a jejích představitelů. Žalobkyně nepodala návrh na určení lhůty a netvrdila, že by si stěžovala na průtahy řízení. Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že délka posuzovaného řízení nebyla, s přihlédnutím ke všem okolnostem, nepřiměřeně dlouhá.

4. Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně a ztotožnil se i s jeho právními závěry.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

5. Rozsudek odvolacího soudu napadla žalobkyně obsáhlým dovoláním, z něž lze dovodit, že dovolatelka brojí proti závěru odvolacího soudu ohledně délky řízení, kterou soudy nižších stupňů shledaly přiměřenou, přičemž poukazuje na okolnost, že nedůvodnost jejího nároku, jenž byl v rozsudku ze dne 20. 3. 2012 shledán promlčeným, bylo lze zjistit již při prvním jednání ve věci, nikoliv až po šesti letech od zahájení řízení

6. Soudem ustanovený zástupce doplnil dovolání podáními ze dne 20. 4. 2015 a 11. 5. 2015. Přípustnost dovolání dovolatelka spatřuje v tom, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu, přičemž se jedná také o otázku doposud v rozhodovací praxi odvolacího soudu nevyřešenou. Důvodem dovolání je nesprávné právní posouzení věci, které dovolatelka spatřuje v

nezahrnutí řízení o povolení obnovy řízení do celkové délky posuzovaného řízení.

7. Konkrétně dovolatelka namítá, že zákonodárce vložil do občanského soudního řádu jako opravný prostředek i žalobu na obnovu řízení. Umožnil tak účastníkům tohoto institutu využít a veškeré následky z toho plynoucí musí vzít v potaz, řízení o náhradu nemajetkové újmy vůči státu nevyjímaje. De lege lata není explicitně stanoveno, že pro zjištění celkové doby řízení, pro účely posouzení její přiměřenosti, se délka řízení o povolení obnovy řízení do celkové délky řízení nezahrnuje. Dovolatelka dále nesouhlasí s tím, jak soud prvního stupně vyložil rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. [30 Cdo 2742/2009](#). Naopak z tohoto rozhodnutí vyplývá, že i žaloba na obnovu řízení a na ni navazující řízení splňuje podmínky právního názoru vyjádřeného v rozhodnutí, a tudíž má být započítáno do celkové délky řízení.

8. Dovolatelka dále namítá, že soudem zjištěná délka řízení nebyla zjištěna správně. Celé řízení trvalo od prosince 2006 do 16. 10. 2014, kdy byla odmítnuta ústavní stížnost, tedy 7 let a 10 měsíců včetně řízení o povolení obnovy řízení. Dále namítá, že soud prvního stupně porušil její právo na spravedlivý proces, když v rozhodnutí použil citace v anglickém jazyce. Dovolatelka nesouhlasí s hodnocením řízení jako skutkově obtížnějším, když se měla projednat toliko námitka promlčení, a obecné soudy se tak neměly zabývat meritem věci. Vzhledem k tomu, že o námitce promlčení ohledně části nároku bylo potvrzujícím rozsudkem krajského soudu rozhodnuto již 29. 11. 2007, bylo možné očekávat uzavření celého řízení již k tomuto dni. Význam řízení měly soudy nižších stupňů hodnotit jako větší vzhledem k výši nárokované částky a hmotné nouzi žalobkyně, přičemž neschopnost splácet své závazky vedla k naprosté likvidaci její rodiny. Dále namítá, že pokud jí soudy přičítaly k tíži skutečnost, že si nestěžovala na průtahy, nepodávala návrhy na určení lhůty a podávala rozsáhlá podání, nejednaly správně. Stejně tak nejednal soud správně, pokud bez dalšího určil, že jelikož v řízení nebyly zjištěny průtahy, bylo řízení přiměřeně dlouhé.

9. Z výše uvedených důvodů navrhuje dovolatelka změnit napadené rozhodnutí tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni 700 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 7,5 % z částky 700 000 Kč od 17. 9. 2012 do zaplacení a přiznat žalobkyni náhradu nákladů řízení.

10. Žalovaná se k dovolání nevyjádřila.

III.

Přípustnost dovolání

11. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 (viz čl. II. bod 7 zákona č. 404/2012 Sb. a čl. II bod 2 zákona č. 293/2013 Sb.), dále jen „o. s. ř.“.

12. Dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou, za splnění podmínky § 241 odst. 1 o. s. ř.

13. Dovolací soud se dále zabýval přípustností dovolání.

14. Podle ustanovení § 237 o. s. ř.: „Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.“

15. Dovolací námitky, jimiž dovolatelka směřuje do hodnocení jednotlivých kritérií relevantních pro posouzení délky řízení, přípustnost dovolání nezakládají, neboť jednak dovolatelka v případě těchto námitek nevymezuje žádnou konkrétní otázku, která by dovolacím soudem měla být řešena, jednak v

podstatné míře namítané závěry z obsahu dovoláním napadeného rozhodnutí neplynou.

16. Ve vztahu k námitce dovolatelky ohledně složitosti řízení, jež dovolatelka za složité nepovažuje, když její nárok byl konečným rozhodnutím shledán promlčeným jako celek, přičemž část nároku byla shledána promlčenou již prvním rozhodnutím soudu prvního stupně a tento závěr byl potvrzen i odvolacím soudem, a tudíž bylo možné ve věci rozhodnout již dříve, dovolací soud uvádí, že tato námitka plyne z retrospektivního vnímání řízení dovolatelkou skrze jeho konečný výsledek. Nejvyšší soud přitom ve své judikatuře opakovaně uvádí, že k porušení práva na přiměřenou délku soudního řízení ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, a tím i nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 věty druhé a třetí zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OdpŠk“) nedochází tehdy, není-li věc projednána v ideální době, ve které by projednána být mohla, ale teprve tehdy, není-li projednána v době odpovídající její složitosti a významu předmětu řízení pro poškozeného (viz § 31a odst. 3 písm. b/ a e/ OdpŠk), přičemž důvody, proč k tomu došlo, spočívají v postupu orgánu veřejné moci (viz § 31a odst. 3 písm. d/ OdpŠk), a to buď zcela nebo v míře významně převažující podíl poškozeného (viz § 31a odst. 3 písm. c/ OdpŠk) na celkové délce projednávání věci. Zároveň musí být celková délka řízení nepřijatelná (zásah do uvedených základních práv poškozeného musí mít nezbytnou intenzitu), tj. působící poškozenému újmu spojenou s nejistotou ohledně výsledku řízení, kterou nelze v právním státě, založeném na úctě k právům a svobodám člověka (viz čl. 1 odst. 1 Ústavy), tolerovat, což není případ žalobkyně (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 12. 2012, sp. zn. [30 Cdo 1355/2012](#), nebo ze dne 9. 9. 2015, sp. zn. [30 Cdo 1027/2015](#), či ze dne 22. 8. 2012, sp. zn. [26 Cdo 1282/2012](#)). K závěru o nepřiměřené délce řízení nevede sama o sobě ani okolnost, že v průběhu řízení soudy dospějí k odlišnému právnímu názoru (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 11. 2011, sp. zn. [28 Cdo 1257/2009](#), nebo ze dne 22. 12. 2010, sp. zn. [25 Cdo 3609/2009](#)).

17. Ve vztahu k významu řízení soud prvního stupně výslovně uvedl, že žalovaná částka vzhledem k výši byla pro žalobkyni nepochybně významnou, z čehož plyne, že soud prvního stupně zhodnotil předmět posuzovaného řízení pro žalobkyni jako významný, byť současně konstatoval, že řízení nespadá mezi ta, jež jsou na základě ustálené judikatury Nejvyššího soudu a ESLP typově hodnocena jako významnější. Námitka dovolatelky, že soudy nižších stupňů předmět řízení jako významný nezhodnotily, tudíž z obsahu napadených rozhodnutí neplyne.

18. Stejně tak z obsahu napadených rozhodnutí nevyplývá, že by soudy nižších stupňů dovolatelce přikládaly k tíži, že si nestěžovala na průtahy ani nepodávala návrhy na určení lhůty. Tuto okolnost soud prvního stupně pouze konstatoval, aniž by z ní činil jakýkoliv právní závěr.

19. Z napadených rozhodnutí neplyne ani dovoláním namítaný závěr, že soudy nižších stupňů shledaly řízení přiměřeně dlouhým pouze s poukazem na absenci průtahů v řízení. Naopak z rozhodnutí plyne, že se soudy nižších stupňů zabývaly všemi kritérii, přičemž v rámci kritéria postupu soudu zohlednily rovněž absenci průtahů.

20. Soudy nižších stupňů také nikterak nepochybily, pokud v rámci kritéria jednání poškozeného zohlednily, že žalobkyně nereagovala včas na výzvy soudu (srov. rozsudek ESLP ve věci H. proti Francii ze dne 24. 10. 1989, stížnost č. 10073/82, § 55, nebo rozsudek ESLP ve věci Bečvář a Bečvářová proti České republice ze dne 14. 12. 2004, stížnost č. 58358/00, § 48) a zahlcovala soud obsáhlými podáními (srov. rozsudek ESLP ve věci Havelka proti České republice ze dne 2. 11. 2004, stížnost č. 76343/01, § 54).

21. Nejvyšší soud ve stanovisku ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. [Cpjn 206/2010](#), uveřejněném pod č.

58/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, uvedl, že není-li řízení, ve kterém došlo k porušení práva účastníka na projednání věci v přiměřené lhůtě, skončeno ke dni rozhodování soudem o tomto nároku, musí soud, a to prvního i druhého stupně, vyjít ze stavu řízení ke dni svého rozhodování (§ 154 odst. 1 o. s. ř.). Okolnost, že v posuzovaném řízení bylo po rozhodnutí odvolacího soudu dále pokračováno a řízení skončilo ke dni právní moci usnesení Ústavního soudu, přípustnost dovolání nezakládá.

22. Dovolací soud však shledal dovolání přípustným pro posouzení právní otázky v judikatuře dovolacího soudu dosud neřešené, a to zda má být do celkové délky řízení započtena rovněž délka řízení o povolení obnovy řízení.

IV. Důvodnost dovolání

23. Dovolání není důvodné.

24. Podle § 242 odst. 3 o. s. ř., je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédne též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) a odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Dovolací soud však v posuzovaném řízení žádné vady neshledal, a to ani dovolatelkou tvrzenou vadu spočívající v tom, že jí bylo upřeno právo jednat před soudem v mateřském jazyce, když část rozsudku soudu prvního stupně obsahující citaci rozhodnutí ESLP byla v anglickém jazyce.

25. Dle ustanovení § 157 odst. 2 o. s. ř.: „Není-li dále stanoveno jinak, soud v odůvodnění rozsudku uvede, čeho se žalobce (navrhovatel) domáhal a z jakých důvodů a jak se ve věci vyjádřil žalovaný (jiný účastník řízení), stručně a jasně vyloží, které skutečnosti má prokázány a které nikoliv, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, proč neprovedl i další důkazy, jaký učinil závěr o skutkovém stavu a jak věc posoudil po právní stránce; není přípustné ze spisu opisovat skutkové přednesy účastníků a provedené důkazy. Soud dbá o to, aby odůvodnění rozsudku bylo přesvědčivé. Odůvodnění uvedené v písemném vyhotovení rozsudku musí být v souladu s vyhlášeným odůvodněním.“

26. Soud prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí odkázal na ustálenou judikaturu ESLP, přičemž jednoznačně uvedl, k jakým závěrům na základě této judikatury dospěl a jak věc po právní stránce posoudil. Žádné zákonné ustanovení neukládá soudu povinnost, aby soudní rozhodnutí, na něž v odůvodnění svého rozhodnutí odkazuje, citoval, ani aby v případě cizojazyčných rozhodnutí tato překládal. Ocitoval-li soud prvního stupně nad rámec svých povinností v odůvodnění svého rozhodnutí část rozhodnutí ESLP v anglické mutaci, nemohla být tímto dovolatelce způsobena žádná újma, když soud současně v českém jazyce uvedl, k jakým závěrům na základě takto citovaného rozhodnutí dospěl. Stejně tak totiž mohl soud prvního stupně na příslušné rozhodnutí pouze odkázat, aniž by příslušnou pasáž citoval.

27. Dovolací soud se dále zabýval výše vymezenou otázkou. Nejvyšší soud rozhoduje v otázkách aplikace čl. 6 Úmluvy v souladu s ustálenou judikaturou ESLP.

28. Podle čl. 6 odst. 1 věty první Úmluvy každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu.

29. Již soud prvního stupně při řešení dané otázky odkázal na rozsudek ESLP ve věci Kulnev proti Rusku ze dne 18. 3. 2010, stížnost č. 7169/04, v němž ESLP zopakoval již dříve vyslovený závěr, že

pro určení relevantní délky řízení je třeba vzít do úvahy pouze období, kdy řízení před orgány veřejné moci trvalo, tedy kdy zde nebylo pravomocného rozhodnutí ohledně obvinění stěžovatele. Naopak období, kdy národní soudy rozhodovaly o obnově řízení, nelze zahrnout pod účinky čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

30. Nelze odhlédnout od toho, že výše uvedený závěr byl vysloven ve vztahu k trestnímu řízení, přičemž rozhodující bylo právě to, že stěžovatel po dobu rozhodování o obnově řízení již nebyl obviněn, resp. nebylo zde žádné řízení, v němž by se o oprávněnosti jeho obvinění rozhodovalo.

31. Otázkou, zda výše uvedený závěr lze vztáhnout také na civilní řízení, se zabývala Evropská komise pro lidská práva v rozhodnutí ve věci X. proti Rakousku ze dne 8. 5. 1978, stížnost č. 7761/77, přičemž dospěla k závěru, že čl. 6 odst. 1 Úmluvy nezavazuje členské státy, aby jedincům umožnily žádat obnovu řízení, pokud se rozhodnutí ve věci samé stalo pravomocným. Dané ustanovení se tak nevztahuje ani na ta řízení, v nichž má být rozhodnuto o obnově řízení v civilních věcech. Od uvedeného závěru se ESLP neodchýlil ani v pozdější judikatuře (srov. rozhodnutí ve věci Markin proti Rusku ze dne 16. 9. 2004, stížnost č. 59502/00, nebo ve věci Rudan proti Chorvatsku ze dne 13. 9. 2001, stížnost č. 45943/99, či ve věci Petersen proti Dánsku ze dne 16. 4. 1998, stížnost č. 28288/95).

32. V rozsudku ze dne 11. 9. 2012, sp. zn. [30 Cdo 2303/2011](#), v němž Nejvyšší soud dospěl k závěru, že v případě řízení o žalobě pro zmatečnost je nutno do celkové délky řízení započítat i dobu, která případně uplynula od skončení řízení, jehož zmatečnost je tvrzena, a podáním této žaloby k soudu, Nejvyšší soud rovněž poukázal na odlišnost žaloby pro zmatečnost a žaloby na obnovu řízení. Uvedl, že „pochybení projevující se v tvrzené zmatečnosti řízení leží vždy – pokud bude zmatečnost potvrzena – na straně rozhodujícího státního orgánu, tedy soudu (v tomto ohledu typicky na rozdíl od žaloby na obnovu řízení)“.

33. Dle ustanovení § 228 odst. 1 o. s. ř.: „Žalobou na obnovu řízení účastník může napadnout pravomocný rozsudek nebo pravomocné usnesení, kterým bylo rozhodnuto ve věci samé: a) jsou-li tu skutečnosti, rozhodnutí nebo důkazy, které bez své viny nemohl použít v původním řízení před soudem prvního stupně nebo za podmínek uvedených v ustanovení § 205a a 211a též před odvolacím soudem, pokud mohou přivodit pro něho příznivější rozhodnutí ve věci; b) lze-li provést důkazy, které nemohly být provedeny v původním řízení před soudem prvního stupně nebo za podmínek uvedených v ustanovení § 205a a 211a též před odvolacím soudem, pokud mohou přivodit pro něho příznivější rozhodnutí ve věci.“

34. Právě z důvodu, že okolnosti, jež mohou být důvodem obnovy řízení, nemohou být přičítány k tíži rozhodujícího orgánu, resp. státu, činí tento mimořádný opravný prostředek natolik odlišným od jiných opravných prostředků, že jej nelze zahrnout do celkové délky řízení. Umožňuje-li právní řád nad rámec povinností uložených čl. 6 odst. 1 Úmluvy prolomit právní moc rozhodnutí i z důvodů objektivní povahy, tedy nikoliv z důvodů pochybení rozhodujících orgánů, pak řízení, v němž je rozhodováno o tom, zda řízení bude obnoveno, či nikoliv, nelze zahrnout pod čl. 6 odst. 1 Úmluvy, neboť v době rozhodování o obnově řízení již účastník původního řízení není v nejistotě ohledně jeho výsledku. Tento závěr tak není v rozporu s rozsudkem ze dne 10. 3. 2011, sp. zn. [30 Cdo 2742/2009](#), v němž Nejvyšší soud uvedl: „Jestliže právní řád poskytuje účastníkům řízení určité procesní prostředky, prostřednictvím nichž se mohou domáhat nápravy pro ně dosud nepřiznivého vývoje soudního (či jiného) řízení, je třeba řízení o těchto prostředcích zahrnovat do celkové doby řízení pro účely aplikace § 13 odst. 1 a § 31a OdpŠk.“

35. V případě, že bude povolena obnova řízení, čímž dojde k prolomení právní moci rozhodnutí, však již je nutné k dalšímu průběhu řízení přihlížet. Soudy nižších stupňů tudíž postupovaly správně, když pro určení relevantní délky řízení rozdělily posuzované řízení do dvou úseků, a to od zahájení řízení

do právní moci prvního rozsudku odvolacího soudu a následně od právní moci usnesení, jímž byla povolena obnova řízení, do dne rozhodování soudu v tomto řízení.

36. Jelikož dovolací soud neshledal dovolání důvodným, postupoval podle ustanovení § 243d písm. a) o. s. ř. a dovolání zamítl.